

TÓTH ÁRPÁD KROKI-VERSEI

Ismeretes, hogy Tóth Árpád 1911 és 1913 közt a Debreceni Nagy Ujság munkatársa volt Arról is történt már említés, hogy a költő — számos prózai írása mellett — rendszeresen szórakoztatta a DNU olvasóit aktualis, vidám rigmusokkal is. A jókedvű és gyakran virtuóz módon megverselt krokik részint Debrecen életéből, részint az országos politika eseményeiből vették tárgyukat. Vannak köztük olyanok, amelyek klasszikus magyar versek parodisztikus aktualizálásai. A gúnyoros hírlapi verszetek alá a költő álneveket írt, legtöbbször a *Torpedó-t* vagy *Arpetto-t*, olykor *-petto-t*, egy ízben *t.-á.-t*, néha semmit.

A DNU krocki-versei Tóth Árpád fejlődése szempontjából nem érdektelenek. Bizonyosnak tetszik, hogy a Hajnali Szerenád-nak dekadens hangulatokban vergődő, a valóságtól félték lemondással elhúzódozó költője a debreceni redakcióban közel került az élethez, középpontjába egy nagy vidéki város érdekharcainak, egyik gózába a magyar politika küzdelmeinek. Egészen valószínű, hogy a tóthárpádi költészetnek abban a jelentős humanizálódásában, a valóság mozzanataihoz való közelftésében, amelynek a Tóth-kötetekben 1913-tól tanúi vagyunk, szerepük volt a költő hírlapírói élményeinek, krocki-verses gyakorlatának is.

Alább közöljük ennek a krocki-költészetnek legfigyelemreméltóbb darabjait. Csatoljuk hozzájuk azt a rímes prologust, amelyet a költő már ismert *naptári versei* elé írt, s amely maig kiadatlan maradt. A prologus kései, úgyszólván végső hajtása Tóth Árpád humorizáló-rímelő kedvének: a naptári rigmusok voltak utolsó alkotásai.

EGYETEM NÓTA

*Nem akarnék soká élni,
Azt szeretném csak megérni,
Hogy már egyszer, valahára
Mégis-mégis meglegyen
— Egyedem, begyedem —
A debreceni egyetem!*

*Jaj, Istenem, milyen szép lesz,
Nem leszek csak hatszáz éves
S Szoboszlóig lengedező
Körszakállam lesz nekem,
— Egyedem, begyedem —
Mire meglesz, mire itt lesz
A debreceni egyetem!*

*Tíz fillért én minden héten
Félre teszek gonddal, szépen,
Hogy sok millió forintos
Tőkém legyen én nekem
— Egyedem, begyedem —
Mire meglesz, mire itt lesz
Az a finom egyetem.*

*Néha ugyan az busít még,
Hogy Debrecen eltűnik rég,
Hegyek nőnek a helyébe
S vad erdők a hegyeken*

— Egyedem, begyedem —
Mire megfesz, mire itt lesz
Az a csecse egyetem.

No de nem ijedek én meg,
Bedllok majd remetének,
Jaj de finom, drága, fényes
Remetelak lesz nekem
— Egyedem, begyedem —
Hogyha lesz egyáltalában
Debreceni egyetem !

Megjelent : DNU 1911. okt. 11. Aláírás : t.—á.
Ezidőtt a vidéki városok között erős versengés folyt, hogy hol állítsák fel Budapest
és Kolozsvár után a harmadik magyar egyetemet.

AZ OLVASÓHOZ

Ludas Matyit mindenki ismeri,
Hire hetedhét országot bejárt,
Ő volt, ki egy nagyúrnak isteni
Jókedvvel jól ellátta a baját;
A dolyfős úr nem fért már a bőrében
S Matyi szólt : Ennek kend levét megissza.
Ha garázdálkodik, hát Matyi szépen
Háromszorosan veri kenden vissza !

Pöffeszkedő népség akad ma is,
Ki dolyffal magát feltolni meri,
A feje üres, a mája hamis,
S a józlést göggel arcul veri ;
Nem addig a ! Szóljunk oda nekik
Sorjában, hogy magát el egy se bizza ;
Hallja az úr ! ha illetlenkedik,
Háromszor veri kenden Matyi vissza !

Ludas Matyit, a friss, vidám fiút,
Fogadd szivedre, nyájas olvasó,
Az út, amelyen jár, egyenes út,
S a szava nyílt, nem álnok sugdosó ;
Jókedvét mint derüs, arany vetést
Hinti a szívekbe, hogy majd e tiszta
Humort, e harsány, zengő nevetést
Szívetek százszorozva verje vissza !

Megjelent : DNU 1911 okt. 22. Ludas Matyi-melléklet. Aláírás nélkül.
Ez volt a DNU mellékleteként meginduló Ludas Matyi c. élclap programverse. A mellék-
letet Tóth Árpád szerkesztette.

MEGKÖTIK A BÉKÉT

Londonban végre meglesz a béke,
Jönnek a diplomaták s nézik,
Hogy a törökök háta elég kék-e ?

S majd eltűnődik a sok moszjő s miszter,
Hogy a kitűnő, drága Berchtold
Kalapos inas-e, vagy csak — külügyminiszter ?

S te, olvasóm, lesed a tárgyalások végét
S vigan zokogsz fel egy szép délután :
Ajaj ! megkötötték a békét !

*Tele lesz ezzel a lapok hasábjá,
Azután a békekötő népek
Vigan szuronyt szúrnak egymás hasába,*

*És nem kell félni, hogy egyhamar vége
Lesz a heccnek, mert bár ő közbelépne,
Kezén-lábán meg lesz kötve a béke.*

Megjelent : DNU 1912. dec. 8. Aláírás : Torpedó.
A sorozatos külpolitikai konfliktusok elsimítására békekongresszust tartottak a londoni Saint-James-palotában.

KARÁCSONYI EMLÉK

*Itt volt, elment a szép karácsony,
S amíg itt volt, jó kosztot éltünk,
Cukron, fűgén, mákos kalácson.*

*Hozott diót, mogyorót, smukkot,
Új százkoronás is volt nála,
De erről alig szólt egy kukkot.*

*Hogy a pénzügy is derűt öltson,
Adott az osztrák-magyar banknak
Húsz koronát — aranyban! — kölcsön!*

*És hozott új választó-listát,
Mely szerint csak Lukács szavazhat
S megválaszthatja Tisza Pistát.*

*A Béke is, e bús egyénke,
Jött volna vele, ám egy hídon
A strázsa belelőtt szegénybe.*

*Örült Prohászka Prizrendbe,
Az udvarias szerb kormánytól
Egy sérvkötőt kapott prezentbe.*

*Szóval a karácsony sok kincsét
Megtaptuk és ami a legfőbb,
Megszűnt a fűtőanyag-inség.*

*Ez üdvöt zengem el ma számmal:
Egész télen fűthetünk majd
Egy-egy dús — karácsonyi számmal!*

Megjelent : DNU 1912. dec. 29. Aláírás : Torpedó.
A hatodik versszak Prohászka prizrendi magyar konzul sok port felvert, kínos sérelmére-afféjára utal.

UJÉV REGGELE

*Véget ért a
Szilveszter-éji szender.
Felkelne az ember.
De nem mer.*

*Mert jön a kenetes
Basszusu szemetes.*

*És jön a gyászos
Szopránu gázos.*

*Jön a májfoltos
Sarki boltos.*

Sőt, jön a bordó
Orru levélhordó.

Jönni nem restel
Hajlongó testtel
Uram s parancsolóm :
A házmester.

Velejön nyájas kibice,
A vice.

Jó és belém kíván sokat
A nő, aki rám mosogat.

Jön vidáman a szabószámla
S arcáról a bőr le nem hámla.

Jön bús, fekete sál alatt
A temetési vállalat.

S jön az olcsóságmentes
Hentes.

És buékok nyithogat, ő,
Minden páholynyitogató.

Fidákeres és ószeres
Reámborulnak : ő, szeress !

És jön emez és jön amaz
És jön háromszor ugyanaz.

S jönnek tízezren.
S ájultan fekszem.

S tolongnak vadul
Az ágyam körül
S direkt mind az én
Ujévemnek örül.

Nyüzsgőnek zsúfolt rendben
A széken, asztalon, kredencen
És a sézlongon.

És keresztül a sok tolongón
Hozzám jutni alig tuda
A guta.

Megjelent : DNU 1913. január 1. Aláírás : Torpedó.

PAVLIK ÜRÍT

Örülz-e elvtárs, kenyeres olvasóm?
Nagy jókedvedben fogsz-e madarat?
Hallod-e, hallod-e, hallod-e!
A Pavlik megmarad!

Micsoda vívmány! — áldjuk meg Tiszát,
És lehetőleg mind a két kezünkkel!
Mert ime nem lesz parlamenti őrség,
Oh, ennyi kéjt hogyan is élvezünk el?

Nem lesz darabont-őrség, csak a Pavlik marad,
Ez a kecses rendőr-gazella-termet,
Hallod-e, hallod-e, hallod-e,
Ő üríti ki hétfőn is a termet.

Olyan lesz, mint egy bankett, feláll Pavlik,
S mond egy tószót: Kérem, nincs klotür itten,
De engedjék meg, hogy e termet
„Tisza egészségére üritsem!”

Megjelent: DNU 1913. január 12.

Aláírás: Torpedó.

A képviselőháznak 1913. évi január 4-én viharos ülése volt. Az elnök intézkedésére Pavlik Ferenc rendőrfelügyelő vezetésével egy csapat rendőr vonult az ülésterembe, hogy a kitiltott képviselőket kivezesse.

AZ IFJU TÖRÖK ESETE

Allah nagy úr és Mohammed örök,
Hazament egyszer az ifjú török.

Hátul a sarka és elől az orra,
Ment, ment, de otthon zárva volt a porta.

S hallja, hogy nejét, szép Drinápolyt, nyalkán
Csábítgatja, ott bent a fránya Balkán.

Az ifjú török szólt: ez nem öröm,
A fényes kaput rájuk betöröm.

A fényes kaput ő tényleg betörte
És elsárgult dühében, mint egy körte.

Ó, olvasóm, ezt neked nem kívánom,
Neje épp csalta őtet a — dívánon.

És szólt a török: e tény búsító.
Szólt s úgy tett, mint az egyszerű zsidó.

Mást mit tehetett? egy cifrát kívánt
S büntetésül kidobta a — dívánt!

Megjelent: DNU 1913. január 26. Aláírás: Torpedó.

Ebben az időben a lapok sokat írtak az ifjútörök forradalomról és a Balkán-háborúról.

PAVLIK ÉRETTSÉGIJE

A nagyerdőn most minden berek
Árnyán fiatal emberek
Raja hempereg.
Minden padon
Vergiliuszt fordítják szabadon
Csak úgy zeng bele a vadon
S ha arra sétálsz, fölön jog a ritmus,
Másutt meg a logaritmus
Szomorít s bús
Fizika
Izzik a
Légben.
Amott meg éppen
Egy diák, ki arra csatangol,
Azt biflázza, hogy az angol
Hány gyarmat ura?
Szóval a tájra, a friss harmatura
Rátapos
Hangulatával a vaskalapos
Intézmény: a matúrá.

E tájon indultam ma túrára
S a matúrára
Készülő ifjak közt lettem
Egy ambícióval telten
Járkáló idősebb dzsentlement,
A fasorban fel és lement
S borongva
Azon tűnődött, hogy a csonka
Parlament
Köbtartalmát hogyan vezesse le?

Pavlik úrhoz — mert ő volt — odaléptem
S mivel szívből sajnáltam őt
Segítettem szegényen,
S mondtam: Kérem, mondok egyet,
Ha a csonka parlamentet
Nem tudja levezetni kegyed,
Oda se neki!
Egyszerűen
Vezesse — ki!

(Valljuk meg, szép volt ez tőlem tényleg,
Mert Pavlik általam lesz jeles érett,
De én jó fiú vagyok
S ezért Tiszától jutalmat nem kérek.)

Megjelent: DNU 1913. május 20. Aláírás: Torpedó.
Pavlik Ferenc rendőrfelügyelő volt a parlamentben.

LÓVERSENY-DAL

Egy gondolat bánt engemet:
Lóverseny nélkül halni meg!
Ehervadni lassan, mint a remény,
Hogy olcsón kapok fiakkert oda én,
Elfogyini lassan, mint öt koronád,
Amíg kijuthatsz a nagy poron át,
Ne ily halált adj, istenem,
Ne ily halált adj énnekem!
Legyek pálya, min hat ló fut keresztül,
Vagy ürlovas, akit tövestül
Lóhátról a tribünön ülő hölgyre
Egy nagyszabású nyaktörés dönt le,
Legyek tribünhöz kent kovász,
Legyek bús, fálnak ment lovász,
Mif bánom én, csak urason
Kint lehessenek a Nyulason!

Ha majd a vasárnapi nép
Nyüzsög s a versenytérre lép
Pirosuló arccal s piros toalettben
És az ajkáról e szent jelszó rebben:
Tippet a népnek!
S ha majd kilépnek
A tribünre az eleven grófok
S viszont fejünkbe ezer tüzes srófol
Srófol a nap,
S a sok szalmakalap
Virít sárgán, mint jó földben a búza
És feltűnést kelt a nőknek a blúza
S egyebe,
Oh, a szívemet akkor vegye be
Ostromával a lóversenyi láz!

Vigyázz !
Rohanj, bár a bordád kitör,
A totalizátor
Vár
S már
Indul az iram a starttól,
Bár alig látod dr. Schwartztól,
Aki elibéd könyököl,
De egy káromlást kinyögöl
S, mire ennek kifejezést adtál,
Uttesteken át
Fújó paripád
Lemarad, amelyikre fogadtál !

És jön az este,
S villamoson szorul az ember teste,
Tyúkszemeden áll három kövér hentes,
Viszont a kocsí levegőtől mentes,
És szólasz : A frász törje ki nyersen,
A hol csak van még egy lóverseny,
A fészkes jene egye meg !

S aztán mélabúsan teszed hozzá :
Jövőre megint kimegyek !

Megjelent : DNU 1913. május 25. Aláírás : Torpedó.
Nyulas : térség Debrecen határában. Itt tartották a lóversenyeket.

A DÉSY-LÁZ

Most, uram, ön nőlten vagy házas,
Tudom csak egy dologtól lázas,
Botyongjon ön bár nászuton,
Egyért töri önt frász, tudom,
Legyen bús özvegy, vagy vig szalma,
Tudom csak ehhez van vonzalma,
Lakjon ön szerényen kalodába,
Vagy lakjon büszke palotába,
Dadogjon ön, avagy csak zengjen,
Ússzék lysoformban, vagy szennyben,
Éljön nagy avagy csak kis polcon,
Éljön Pesten vagy csak Miskolcon,
Legyen öltönye rongy vagy raglán,
Önt egyért jüti csak harag, lám,
Térjen üdülni a Lidóra,
Vagy térjen át talán zsidóra,
Szeresse ön ámbár a sajtót
S utálja ön bár a sajtót,
Bár legyen tévhit kegyeden,
Hogy mégis csak lesz egyetem,
Tegye tönkre bár boltját még ma
A Bika előtt a sok téglá,
Szóval legyen bármi a sorsa,
Az ön lélének szava s borsá
A mai szent napon, ugye,
A Désy és Lukács ügye.

Mert most pattan, mint fán a rügy,
Most pattan ki a Désy-ügy,
Sok tanu mindent feltakar,
Sok viszont ápol s eltakar,
Adat, személyi s dologi,

*Most gyül s most izzad Baloghy,
És mostan izzad a Lukács,
Mí lesz? Nyerés-e vagy bukás?
Az idegeken átszalad ma,
Milyen házikót rejt Zalatna?
Ma velünk kérdés enyeleg:
Mit titkolt Bädenben Elek?*

*Ily kérdéseket csunyán s szépen
Majd felvetnek a törvényszéken,
De én mondhatom, bár szeretném,
Most se lesz biztos az eredmény,
Mert b. szavamra énszerintem
Hiába való minden, minden,
Mert nemde, tisztelt olvasó?
Ki tudná azt megmondani,
Hogy hol van a tavalyi só?*

Megjelent : DNU 1913. máj. 28. Aláírás : Torpedó.

Désy Zoltán, a koalíciós kormány volt pénzügyi államtitkára korrump bankügyletekkel, sópanamával vádolta a miniszterelnököt, Lukács Lászlót. Lukács a Magyar Bank számára állami szerződéseket juttatott, amelyek anyagilag megerősítették a bank pozícióját, ennek fejében a bank jelentős pénzüsszeggel, ingatlanvásárlással (Zalatna) támogatta Lukácsot és pártját.

Dr. Baloghy György : a budapesti királyi törvényszék elnöke.

Elek Pál : a budapesti Magyar Bank és Keresk. R. T. vezérigazgatója, aki a Lukács-ügyben elrendelt kihallgatása elől Baden bei Wienbe utazott.

AH, VASÁRNAP

*Úlj mellém a villamosba,
Fel van szülva melege,
Minthogy nyüzsg benne most a
Kirándulók elegye ;
Gyere velem a berekbe,
Ott az élv most nem kicsi,
Belelépsz az emberekbe,
Mint Lukácsba a Zichy.*

*Vár ott buja, szép lenyészet,
Bodza, bürok és kapor
És kocsiktól hevenyészett
Debreceni, drága por.
S van a cukrászdába mostan
Fagylalt is, két szép szelet.
És a spriccer a Dobosban
Langyosabb, mint képzeled.*

*És a vursili ! oly szép mint a
Tündéerkert és a mese,
Ing a lenge hajóhinta
S ring a káplár kedvese,
S káplár úr virzsintája
Kedves füstöt ver beléd,
Úgyhogy átkot szórsz a tájra,
Hol dohányt mér Verpelét.*

*S úszhatsz itt ezer gyönyörben,
Ha a zenét szereted,
Mert füled, e drága görbe,
Hallhat szép hangszereket.
Bögő bűg és verklí károg
S hacacaré andalog*

*És dalolnak a polgárok
S más ily kedves vandalok.*

*S hogyha éppen elpihennél
Mondjuk egy kedves padon,
Kérlek, misem könnyebb ennél
Im az éceszt megadom :
Minthogy minden padon ülnek,
Legyen párnád a karod,
És fekjüd a fűbe s hűlj meg
És halj meg, ha akarod.*

*Szóval menj, kérlek, a zöldbe,
Erre kér ma halk dalom,
A nagyerdőt üdvözöld te,
Itt a legjobb alkalom.
Menjetelek ki sok-sok százan
Kedveseim, magyarok,
Mily jó lesz ! a kávéházban
Végre magam maradok !*

Megjelent : DNU 1913. június 1. Aláírás : Torpedó.
Gr. Zichy János volt kultuszminiszter, tanú a Déry-Lukács ügyben.
Dobos : azóta lebontott vendéglő a debreceni Nagyerdőn.

A KENYÉRGYÁR MACSKÁJA

*A kenyérgyár
Viztartálya
Nem tengerszem
S nem tavacska,
Nem is úszik
Abban cápa,
Sem halacska,
Csak egy bohó
Csak egy csacska,
Nagyobbacska
Döglött macska . . .*

*Vígan repül,
Ha épp repül,
Fent a légben
A kis fecske,
Vígan mekeg,
Ha épp mekeg,
Lent a réten
A kis kecske,
De mit csinál
Uram isten,
Bent a vízben,
Egy kis cica,
Amely dírekt
Döglöttcecske ?*

*Na, ne törjük
Olyan nagyon
A fejünket,
Inkább szépen
Tegyük össze
Új imára
Tenyerünket :
Uramisten,*

*Ne add meg nekünk
Mindennapi
Kenyerünket !*

Megjelent : DNU 1913. augusztus 9. Aláírás : Torpedó .

A lap augusztus 3-i száma közli, hogy a Debreceni Kenyérgyár R. T. négy napig olyan vízzel sütött, amelyben döglött macska ázott.

TETEMREHÍVÁS

Arany után szabadon, szavalja : Tisza István.

*Megtették Lukácsot, panama-réten,
Mint anno dazumal Bárczit, a Benőt,
Hosszú, hegyes só hősi szívében,
Ime bizonyság isten előtt,
Valaki végkép nyakonsózta őt.*

*Mungó-klubba vitette fel pártja,
Ott létevék a bakk asztalán,
Aznap nem volt a klubban kártya,
És ő, ahogy volt, sóba mártva,
Hevert szegényke, nap-napután.*

*Pavlik meg Gerő, két alabárdos,
Őrizte: télek se be, se ki,
Hogyha Lukácshoz akárki már most
Jönne siratni, vissza neki !
Pavlik azonnal vezesse ki !*

*Ámde betoppán most a terembe
Pallavicini, a bátor szavú,
S nyilatkozattal hívja telemre
Tiszát, a Pistát : erős a gyanú,
Érintkezett önnel két Lukács-tanú !*

*S jő Tisza Pista s jajszava hallik
És odakap, hol nem fészkel agy,
Ajaj, sagt er, most segíts Pavlik,
És felel Pavlik : majd ha fagy !
Tisza, most mindenki cserbe hagy !*

*S búg Tisza : Én szerettem a Lukácsot,
Mert köztünk, kérem, nem vala gát,
De mondta, adjak a tanúknak tanácsot,
Mert ha nem, ő külöri nyakát,
Enyeltve küldtem két tanút : nosza hát !*

*S vadul Lukácsról a sőt lekaparja,
Szeme, mint szokta, szuróán lövell,
A hivatalos lapot villogtatva
Több nyilatkozattal rohan el,
Vetni kezét rá Boda se mer.*

*Odakinn lefut a nyílt utca során,
Táncolni, dalolni se átall,
Dala víg : Ejhaj, Pallavicini,
Ki csak úgy játszott a Tiszával,
Mint Désy Zoltán a Lukácsal . . .*

Megjelent : DNU 1913. augusztus 17. Aláírás : Torpedó.

A Lukács—Désy ügyben részrehajlással vádolták meg Tisza Istvánt. I. a Désy-láz és a Kedves Imre s István jegyzeteit.

Boda : Budapest főkapitánya.
Gerő Vilmos százados, a palotaőrség egyik tisztje karddal támadt egy ellenzéki képviselőre.

KEDVES IMRE S ISTVÁN

Nosza, kedves olvasóm,
Vékony avagy vastag,
Remélem, a levelet
Te is elolvastad?
Azt kérded, hogy melyiket?
Emlékezhetsz tisztán:
Igy kezdődött a levél,
Ganz so : Kedves István !

Hejhuj, drága olvasóm,
Vastag avagy vékony,
Látod, látod, miért vagy
Olyan olvasékony?
Mert hogy ama levélrre
Egy nap se telt im le,
A választ is olvastad,
Azt, hogy : Kedves Imre !

Uccu, drága olvasóm,
Keskeny avagy gömbös,
A két gróf úr levelét
Igy küldözi önhöz,
István a tanú-ügyet
Kifejti szép színre,
De mindennap feketén
Áthúzza ezt Imre.

Hipp-hopp, kedves olvasóm,
Gömbös avagy keskeny,
Mit szólsz hozzá : e két gróf
Hogy levelez Pesten?
Nincs azóta éj s napunk,
Se tegnap és sem ma,
Csak olvassuk egyre, mit
Ont a grófi penna.

Egy hasábot ír Imre,
Kettőt ír rá István,
Imre hármat válaszol,
S nem válaszol lustán.
Teleírják a lapot
S mint a rim a rimre,
Cseng e két név egymásra :
Kedves István s Imre.

Minekünk meg, olvasóm,
Ne tagadjuk ezet,
Könyökünkön a két gróf
Már kinőni kezdett.
Egyik könyökünköt a
Kedves István int le,
A másíkról ugyanígy
Int a kedves Imre.

Hopsza kedves olvasóm,
Drága Samu lelkem,

*Igy telik le életünk,
Míg a halál elken.
Vigan megpukkadhat ön
S unokái is tán,
Fogadjunk, még írni fog
Kedves Imre s István!*

Megjelent : DNU 1913. augusztus 23. Aláírás: Torpedó.

Gr. Károlyi Imre aug. 18-án ígéretet tett a Pesti Hirlapnak, hogy be fog számolni Tisza panamáiról. Tulajdonképpen csak arról volt szó, hogy Tisza mentegette volna Lukácsot. A hírlapi közleményre aug. 20-án Tisza nyílt levélben válaszolt, melyet két nappal később Károlyi nyílt levele követett. Aug. 23-án zárta le Tisza a nyilvános levélváltást.

A KÉT KÉZ

*A múlt héten vala szent
Istvánnak a napja,
István szenté, aki volt
Nemzetünknek apja.*

*Körülhordták jobb kezét,
Szent jobbát, mely hajdan
Nemzetünknek jobb keze
Vala annyi bajban.*

*Viszont szegény hazánknak
Van balkeze is ma,
Az, amellyel kormányoz
Gesztí Tisza Pista.*

*S mit ér minden körmenet,
S száz ünnepi dal?
Nem tudja a jobb kezünk,
Mit csinál a bal.*

Megjelent : DNU 1913. aug. 24. Aláírás : Torpedó.

(A NAPTÁRI VERSEK ELÉ)

*A százéves Naptári Ember
Im tisztelettel megjelen
S üzemét, telt rejtelemmel,
Megkezdí, tehát figyelem!
Nagy fába vágta az öreg ma
A fejszét, hát ne sértse flegma
Jövendőmondó szerepét:
Ő most a titkok terepét
Nem csip-csup dolgokért kutatja,
Dögvész? földrengés lesz megint?
Őnéki az kismiska mind,
Dicső tudását az mutatja,
Hogy szebb próbára hivatott:
Dívatot jósol! dívatot!*

Tintával írott kézirat a Debreceni Tóth Árpád-múzeumban. Tóth Árpád az 1929-es Az Est Hármaskönyve számára naptári verseket írt. Halála megakadályozta a sorozat befejezésében. Csak az első öt hónap verseivel és a fenti bevezetővel készült el. A hatodik — júniusi — versnek csak vázlatterve maradt fenn. (Nagy János közlése.)